

Arrest

nr. 186 122 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2014 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat M. VANDEVYVERE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 8 november 2012 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 14 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 november 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest van 18 november 2013 met nr. 113 913 verwierp de Raad het beroep dat verzoekers instelden tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 december 2012 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 november 2012 onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 29 januari 2014 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 februari 2014 de beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 11 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.01.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

*[J., A.] [...]
nationaliteit: Afghanistan
[...]*

*en [J.K.] [...]
en [J.S.] [...]
en [J.A.] [...]
en [J.S.] [...]
en [J.K.] [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 14.12.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 6.11.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd 6.11.2012 (zie bevestiging arts dd.17.2.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 14.12.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het werd ingesteld door vierde, vijfde en zesde verzoeker aangezien zij minderjarig zijn.

3.1.2. De Raad moet samen met verweerder vaststellen dat vierde, vijfde en zesde verzoeker, respectievelijk geboren in 2001, 2003 en 2012, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om zonder vertegenwoordiging een annulatieberoep bij de Raad in te stellen.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het door vierde, vijfde en zesde verzoeker in eigen naam werd ingesteld (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

De eerste opgeworpen exceptie is gegrond.

3.2. Verweerder betwist daarnaast de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de tweede opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers geven tevens aan van oordeel te zijn dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

[...]

Ten onrechte heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de aanvraag tot medische regularisatie cfr. artikel 9ter Vw. van eerste verzoeker d.d. 29 januari 2014 als onontvankelijk afgewezen.

De DVZ baseert zich in haar beslissing d.d. 27 februari 2014 op het schrijven van Dr. [L.L.] d.d. 20 februari 2014 waarin deze stelt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 06.11.2012 en d.d. 29.01.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 29.01.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door Dr. [M.B.L.] op 13.01.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 29.10.2013, 15.05.2013, 28.08.2013, 03.05.2013, 21.01.2013, 07.11.2012 en 07.03.2012 blijkt dat de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 06.11.2012 waarvoor DVZ op 14.12.2012 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen.”

Vooreerst betwist eerste verzoeker dat het over dezelfde aandoeningen zou gaan.

Vervolgens – moest er al sprake zijn van dezelfde aandoeningen – quod non – is het duidelijk dat de DVZ niet kan volstaan met enkel na te gaan of er sprake is van dezelfde aandoeningen.

De DVZ dient eveneens na te gaan of de toestand van de betrokkene nog steeds hetzelfde is als op het moment van de vorige aanvraag.

Dit heeft de DVZ in casu manifest nagelaten!

Uit de medische stukken die zich reeds in het dossier bevinden en die eerste verzoeker thans nog bijbrengt (stuk 3) blijkt zeer duidelijk dat de gezondheidstoestand van eerste verzoeker fel achteruit is gegaan sinds de vorige aanvraag tot medische regularisatie cfr. artikel 9ter Vw. d.d. 6 november 2012.

Er kan dan volgens de arts van DVZ wel sprake zijn van dezelfde aandoeningen, dit is niet voldoende om de aanvraag tot medische regularisatie cfr. artikel 9ter Vw. van eerste verzoeker als onontvankelijk af te wijzen.

De DVZ had aan haar arts-adviseur eveneens dienen te vragen of de gezondheidstoestand van betrokkene nog steeds hetzelfde was.

Op deze vraag heeft de arts-adviseur van DVZ geen antwoord gegeven. Hij heeft enkel gesteld dat het gaat om dezelfde aandoeningen.

Dit is onvoldoende!

Eerste verzoeker is dus van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar motiveringsplicht in de beslissing d.d. 27 februari 2014 manifest heeft geschonden.

In dit verband verwijst eerste verzoeker eveneens naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“DVZ moet rekening houden met de individuele situatie van de betrokkene, ook de ernst van zijn gezondheid en de noodzakelijke medische opvolging.” (RvV 74.319, 31 januari 2012)

“De DVZ beperkt zich tot de verwijzing dat er gezondheidscentra zijn en opvolging door een arts mogelijk is. Er werd geen enkele vraag gesteld naar de toegankelijkheid van Roma in Kosovo, waardoor de verzoekers gevolgd kunnen worden dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd.” (RvV 63.934, 27 juni 2011)

“De DVZ onderzocht onvoldoende de (financiële) toegankelijkheid en is onvoldoende ingegaan op het argument dat mensen met HIV/aids in Nigeria gestigmatiseerd worden.” (RvV 23.216, 19 februari 2009)

“Er is een oorzakelijk verband tussen de psychische gezondheidstoestand van de betrokkene en zijn herkomstland, de DVZ motivatie gaat niet in op de oorzaak van de psychische problemen. Het is onvoldoende te stellen dat de behandeling beschikbaar & toegankelijk is.” (RvV 71.779, 13 december 2011 - RvV 72.652, 23 december 2011 - RvV 73.765, 23 januari 2012 - RvV 74.439, 31 januari 2012)

“Bij de beoordeling of er een adequate behandeling is in het herkomstland moet rekening gehouden worden met wat de betrokkene heeft meegemaakt (verkrachting door vertegenwoordigers van haar land) worden gehouden; vooral als het gaat om psychiatrische aandoeningen.” (RvV 85.381, 31 juli 2012)

“De DVZ - arts verwijst naar enkele internetsites om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van zorg aan te tonen. Deze informatiebronnen tonen niet aan het voorgestelde zorgregime toegankelijk is voor de betrokkene.” (RvV 50.147, 26 oktober 2010)

“De DVZ moet rekening houden met de etnische oorsprong (Rom in Servië 74.392 - Albanees in Servië 88.598) bij de motivatie inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorg in het herkomstland (Servië); deze discriminatie was met een rapport over de toegang van Roms/Albane[ze]n tot gezondheidsdiensten in Servië uitvoerig uiteengezet in de 9ter aanvraag.” (RvV 74.392, 31 januari 2012 - RvV 88.598, 28 september 2012)

Het moge duidelijk zijn dat de DVZ arts dit dossier rap van de hand wilde zijn en louter heeft gesteld dat de problemen waarmee eerste verzoeker kampt, reeds afdoende werden beoordeeld in de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 14 december 2012.

Deze handelswijze strookt niet met datgene dat verwacht kan worden van de DVZ arts in overeenstemming met de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De DVZ arts dient een nauwkeurig onderzoek te voeren, rekening houdend met de specifieke elementen van eerste verzoeker en zijn thans geldende gezondheidstoestand.

Gezien het bovenstaande, meent eerste verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing van 27 februari 2014 de op haar rustende motiveringsplicht manifest heeft geschonden.

Daarnaast wijst eerste verzoeker erop dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een manifeste schending zou uitmaken van de artikelen 3 & 8 EVRM.

Zoals hierboven reeds aangehaald, lijdt eerste verzoeker aan een ernstige psychiatrische aandoening.

Ondertussen werd hier in België reeds een behandeling opgestart dewelke levensnoodzakelijk is voor eerste verzoeker zoals blijkt uit het recent medisch attest d.d. 20 maart 2014. (Stuk 3) Indien eerste verzoeker zou worden teruggewezen naar zijn land van herkomst en de behandeling die nu reeds werd opgestart hier in België zou stopgezet worden, riskeert eerste verzoeker een onmenselijke en vernederende behandeling te moeten ondergaan in de zin van artikel 3 EVRM.

Eerste verzoeker is formeel dat hij deze behandeling niet kan genieten in zijn land van herkomst.

Moest deze behandeling al voorhanden zijn in het land van herkomst van eerste verzoeker – quod absolute non – dan nog is deze behandeling voor eerste verzoeker niet toegankelijk daar hij niet de nodige financiële middelen heeft om deze behandeling te kunnen betalen.

Zoals blijkt uit de hierboven aangehaalde rechtspraak, dient de Dienst Vreemdelingenzaken rekening te houden met de specifieke individuele situatie van de aanvrager en tevens met zijn financiële mogelijkheden om toegang te hebben tot de medische behandeling, moest deze al voorhanden zijn, quod absolute non.

Tot slot voegt eerste verzoeker nog een bijkomend (recent) medisch attest bij dat bewijst dat zijn toestand nog steeds niet toelaat om terug te keren naar zijn land van herkomst. (Stuk 3)

Gezien het bovenstaande is eerste verzoeker van oordeel dat een terugwijzing van eerste verzoeker naar zijn land van herkomst een manifeste schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”

4.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een voorgaande aanvraag. Hierbij wordt nader geduïd dat op 14 december 2012 een beslissing werd genomen inzake de eerste aanvraag van verzoekers om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat het standaard medisch getuigschrift dat verzoekers bij hun nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf voegden slechts de eerder aangevoerde gezondheidsproblematiek bevestigt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991.

4.2.2. In de mate dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stellen en voorhouden dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de

toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

De Raad stelt vast dat verzoekers bij hun eerste aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd – die zij via een op 8 november 2012 gedateerd schrijven indienden – stukken voegden waaruit blijkt dat bij eerste verzoeker een psychotisch ziektebeeld uitgelokt door angst, hypertensie en diabetes type 2 werden gediagnosticeerd. In de voorgelegde medische stukken wordt uiteengezet dat het psychotisch ziektebeeld blijft maar kan worden gecontroleerd door medicatie, dat uitlokkende factoren zoals angst voor andere bevolkingsgroepen de vastgestelde psychische aandoening in negatieve zin zullen beïnvloeden en dat stabiliteit zeer belangrijk is. Er wordt tevens benadrukt dat absolute therapietrouw vereist is en dat verzoeker nood heeft aan mantelzorg.

Verzoekers brachten bij hun tweede aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd een standaard medisch getuigschrift aan waarin opnieuw wordt toegelicht dat eerste verzoeker lijdt aan schizofrenie met psychotische opstoten en dat deze opstoten worden uitgelokt door angst en dat ook diabetes en hypertensie werden gediagnosticeerd. In het standaard medisch getuigschrift dat op 13 januari 2014 werd opgesteld wordt daarnaast toegelicht dat er nood is aan een blijvende medicamenteuze behandeling en een structurerende omkadering. Voorts wordt gewezen op het feit dat mantelzorg van essentieel belang is. Het standpunt van verweerder dat de elementen ter ondersteuning van de tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten ook reeds werden ingeroepen in het kader van de eerste aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan, gelet op voorgaande vaststellingen aangaande de gronden waarop de eerste machtigingsaanvraag was gebaseerd, derhalve niet als incorrect of kennelijk onredelijk worden beschouwd.

De verwijzing van verzoekers naar rechtspraak van de Raad in zaken waar geen toepassing kon worden gemaakt van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en er derhalve een toetsing diende te worden doorgevoerd aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet bepaalde criteria doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoekers beweren dat de gezondheidstoestand van eerste verzoeker fel is achteruitgegaan, doch tonen niet in concreto aan waarop zij zich baseren om dergelijke uitspraak te doen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt weliswaar dat de psychische toestand van eerste verzoeker reeds verscheidene jaren fluctueert en er periodes zijn dat zijn situatie slecht is en periodes waar het weer beter gaat, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat zijn toestand fundamenteel is gewijzigd en verweerder onterecht toepassing zou hebben gemaakt van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers nog verwijzen naar een nieuw medisch getuigschrift dient erop te worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met een medisch attest dat pas een maand nadat de bestreden beslissing was genomen werd opgesteld. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.4. In zoverre verzoekers nog aangeven van mening te zijn dat een terugleiding van eerste verzoeker naar zijn land van herkomst een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan het volstaan te stellen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Er wordt ook niet aangetoond dat de bestreden beslissing op zich tot gevolg heeft dat de medische behandeling die verzoeker nodig heeft in België wordt stopgezet. Er dient bovendien te worden gesteld dat eerste verzoeker, ingevolge een nieuwe asielaanvraag die in overweging werd genomen, momenteel in het bezit is van een attest van immatriculatie en derhalve voorlopig in het Rijk kan verblijven. Het staat bijgevolg zelfs geenszins vast dat hij zal dienen te worden gerepatrieerd naar zijn land van herkomst en verweerder zal, indien deze situatie zich in de toekomst toch zou voordoen, alsnog voormelde verdragsbepalingen in aanmerking moeten nemen.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing op zich de artikelen 3 en 8 van het EVRM heeft geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Eerste, tweede en derde verzoeker hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door vierde, vijfde en zesde verzoeker. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK